Ovisnik

Sve je počelo s razgovorom. U stvari, to nije bio razgovor nego monolog. Onaj aparat, znate, ono čudo koje govori u autobusu: Kumodraška ulica, sledeća stanica Darvinova pošta? E, pa, to čudo nije htelo da prestane. Prođosmo Kumodrašku kad ono krene: Darvinova pošta, Pive Karamatijevića, Braće Jerković, Stara Toplana, Medaković 2, Medaković 3... I tu ja popizdim i počnem da vičem: Ćuti, čuti, samo umukni! Ali, ono ništa: Cvetkova mehana, Ulica hiljadu cvetova... Ama, hiljadu ti majki jebem, hoćeš li umuknuti već jednom? Ali, ono sokoćalo nastavilo i melje li melje. I ja, tu, onako iz inata, odlučim da ne otkucam kartu na prvoj sledećoj stanici. Ili izbegnem da je kodiram ili kako već kažu u modernizovanom GSP-u. Bus – Plus karticu nećeš videti, samo da znaš, kučko lajava elektronska!

I, za čudo, ne bi kontrole. Izađem ti ja u Medaku 3. Nekad te „kondore“ viđam po pet puta dnevno, samo se tiskaju oko mene, sa onim glupim napravama okačenim oko vrata. Frka je ako nemaš. Maltene, manje bi problema imao da *u* okupiranoj Srbiji 1942. godine zagubiš *ausvajs* u nego s ovim likusima. Ma jebi se, ti ćeš meni da tražiš i BUS PLUS karticu i dokumenta i da, izgubljen i nekvalifikovan, juriš pošten svet. Jedina radna mesta za koja uvek postoji dovoljno budala su kondori u GSP-u i policajci. Nije to slučajno. A ti lešinari (kondori su lešinari, a ne predatori) deluju u trojkama koje su, zna se, osnovne jedinice diverzantskih grupa. Poture ti polusimpatičnu ženu da te pregleda a iza tvojih leđa stoji neki mrga, ćelav i zajeban, glavu će ti odšrafiti ako nemaš. Tu je i njegov ništa manje razbacani kolega. Sve u svemu – pokradi državu, koga briga. Švercuj se u GSP- u – ubiće Boga u tebi! Ko što stoji u naslovu onog filma u kojem igra Endi Garsija – Kad kradeš, kradi mnogo! Ali, vidiš, tu mi padne na pamet – eto meni novog hobija. Švercovaću se u GSP- u.

Isprva je bilo dobro. Radilo me kešanje. Baš onako, trip.Kao pivo i vutra zajedno. Nema nikog na početnoj stanici. Ja se namestim pored vrata. Iskusnim okom gledam ko ulazi na sledećoj stanici. Ako nema sumnjivih pojava sa aparatusima oko vrata – vozim se do mile volje. A ima i situacija kad se pojave iza mene, legitimišu (oko ume da prevari) a ja molim Boga da se otvore vrata na sledećoj stanici. I otvore se. Osim kad nisu zaglavljena. Što je često. Ali, dobro, razumeju oni to i puste me da izađen. A meni srce tuče kao blesavo, mozak mi je lud kao da sam

predsednik Vlade, refleksi su mi kao da sam nindža i, uopšte uzev, adrenalin me radi samo tako. Par puta su me upecali. I, ja tu krenem da se pravim Englez:

- Hau du ju du? Vot a najs dej!

Ali, nisam dovoljno autentičan, mislim, nisam rađ, pegav i to pa me ljudi gledaju čudno.Tu ja lepo skočim na sledećoj stanici a oni, budale – trk za mnom! Ali, zahvaljujući progonima i mučenjima koje sam pretrpeo u proteklih decenija, ja sam u odličnoj formi. Mršav i sitan, utekoh dok si rekao Jusien Bolt! Posle sam, crnomanjast i nizak, igrao Italijana:

- Skuzi, non kapisko!! Ma ke kaco? Ma ke kolpa o? Skifozi, maledeti!Kornuto bruto, va fan kulo!

To je već palilo. Predivno je biti Italijan. Bez njih je Evropa tako dosadno mesto a ovako - che belezza deissima!

I, tako sam, odvažan i Italijan (znam , čudna rečenica) , srljao u sve luđe i luđe avanture. Sedeo sam na sedištu za penizonere. Pričao s vozačem iako lepo piše da je to zabranjeno. Nabacivao se nekoj debeloj Ruži „kondorki“. Ovisnost je boleština, ljudi, verujte mi. Sve mi je prolazilo dok nisam naleteo na izvesnog Ignjata, koji je,gle čuda, završio italijanski. Bez posla u struci, bio je primoran da postane „kondor“. Krene on da me propituje na italijanskom a ja ,osim par fraza, ni mukajet. I, tu on kaže:

- Ovaj je Italijan koliko sam i ja Eskim!

Tu se ja prepadnem svojoj glavi i krenem prema vratima a narod za mnom:

- Drži ga, nema kartu!
- Lopina!
- Najebaćeš dečko!

  I možda bih stigao do vrata da mi neki penzos nije podmetnuo štap. Prospem se ko kilo krompira i tu se lepo ceo autobus izređa na meni. Pičili su me tako žestoko da su ih policajci odvajali od mene. Keve mi, jedan od pajkana se čak rasplakao zbog moje

sudbine. Toliko je gadno bilo. Sad sam na klinici ali, nije strašno. Kažu da ću sledećeg meseca, kad me puste, dobiti BUS PLUS karticu za invalide.

ALEKSANDAR NOVAKOVIĆ